

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6959/2537

บริษัท จัวยงยัง จำกัด โจทก์ นาย สถาปนา รัตน ประสิทธิ์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 47, ป.วิ.พ. มาตรา 55, ป.วิ.พ. มาตรา 87, ป.วิ.พ. มาตรา 144, ป.วิ.พ. มาตรา 148, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.รัชฎากร มาตรา 118, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 16, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ให้ อ. ฟองคดีเป็นใบมอบอำนาจที่ได้ทำในเมืองต่างประเทศ โดยผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ 2 คนลงชื่อต่อหน้าโนตารีปบลิก และมีรองกงสุลไทย ณ เมืองนั้นลงชื่อเป็นพยาน ใบมอบอำนาจของโจทก์จึงเชื่อได้ว่าเป็นใบมอบอำนาจอันแท้จริง ไม่มีเหตุอันควรสงสัยใบมอบอำนาจดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น แม้อ. จะไม่เคยเดินทางไปบริษัทโจทก์ที่ประเทศมาเลเซียและโจทก์ไม่ได้นำกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ 2 คนมาเบิกความเป็นพยานแต่จำเลยมิได้นำสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น หนังสือมอบอำนาจนั้นก็รับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ และแม้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจะได้ทำขึ้นก่อนโจทก์ทราบว่าจำเลยได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าคดีนี้แต่ข้อความในใบมอบอำนาจมีว่าโจทก์มอบอำนาจให้ อ. มีอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการป้องกันเครื่องหมายการค้าของโจทก์ และดำเนินการจนถึงที่สุดศาลไทยได้ อ. จึงมีอำนาจฟ้องคดีผู้โต้แย้งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของโจทก์ได้ ข้อที่จำเลยฎีกาว่าใบมอบอำนาจไม่ได้ปิดอากรแสตมป์ รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีไม่ได้นั้น แม้จำเลยจะมีได้ให้การไว้ แต่เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยจึงยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 249 วรรคสอง หนังสือมอบอำนาจทำขึ้นในเมืองต่างประเทศ มีโนตารีปบลิก และกงสุลไทย ณ เมืองนั้น รับรองอีกชั้นหนึ่งว่าลายมือชื่อและตราที่ประทับเป็นลายมือชื่อและตราที่ประทับของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจริง เป็นหนังสือมอบอำนาจถูกต้องตามกฎหมายของประเทศดังกล่าวแล้วไม่อยู่ในบังคับที่จะต้อง ปิดอากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 ห้ามศาลมิให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาอันเกี่ยวกับคดีเรื่องเดิมนั้นในศาลเดียวกันต่อไปอีกทั้งคดีหรือเฉพาะประเด็นบางเรื่องซึ่งศาลได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้ว การที่โจทก์ฟ้องคดีต่อศาลแพ่งครั้งหนึ่งและศาลนั้นมีคำพิพากษาแล้ว โจทก์มาฟ้องคดีนี้ต่อศาลชั้นต้นอีก จึงไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีเดิมในศาลเดียวกัน ดังนั้น ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีของศาลแพ่ง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 คดีเดิมโจทก์ฟ้องจำเลยคดีนี้เป็นจำเลยที่ 2 ขอให้ศาลพิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 143673 ที่โจทก์ยื่นเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2527 ดีกว่าจำเลยที่ 2 ห้ามการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยที่ 2 ตามคำขอเลขที่ 139116 ซึ่งยื่นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2527 แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อเดือนมีนาคม 2530 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอเลขที่ 134038 จึงทราบว่าจำเลยนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปขอจดทะเบียนอีก 2 คำขอ คือคำขอเลขที่ 142555 ซึ่งได้รับการจดทะเบียนแล้วสำหรับสินค้าจำพวก 42 ทั้งจำพวก และคำขอเลขที่ 163600 ซึ่งยังไม่ได้รับการจดทะเบียน ขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่

142555 และให้จำเลยถอนคำขอจดทะเบียนเลขที่ 16360 ดังนี้ ประเด็นข้อพิพาทในคดีเดิมจึงมีว่า โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 143373 ดีกว่าจำเลยตามคำขอเลขที่ 139116 หรือไม่ ส่วนคดีนี้ประเด็นข้อพิพาทว่า โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 164038 ดีกว่าจำเลยตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 142555 และ 163600 หรือไม่ และโจทก์มีสิทธิขอให้เพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 142555 และให้จำเลยถอนคำขอเลขที่ 163600 หรือไม่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในคดีเดิมกับคดีนี้จึงอาศัยข้อโต้แย้งสิทธิของโจทก์ที่แตกต่างกันฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม เพราะมิใช่เป็นการรื้อรองฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าตราม้าทองคำพิพาทซึ่งได้จดทะเบียนที่ประเทศมาเลเซีย สำหรับสินค้าลูกมะกอก(ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 โดยได้รับโอนจากจ.และท.เมื่อพ.ศ.2522 ได้ส่งสินค้าลูกมะกอก(ลูกหน้าเลียบ)ในน้ำเกลือของโจทก์ซึ่งใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2519 ก่อนจำเลยและบริษัท ล. ของบิดาจำเลยจะผลิตสินค้าอย่างเดียวกันโดยใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทออกจำหน่ายใน พ.ศ. 2520 โจทก์จึงมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย และมีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอของจำเลยเป็นคดีนี้ได้ แม้คำขอที่โจทก์ยื่นขอจดทะเบียนไว้ก่อนฟ้องคดีนี้จะระบุชื่อสินค้าเฉพาะอย่างในจำพวก 42 คือ ลูกมะกอก(ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือ ส่วนคำขอของจำเลยระบุว่าจำพวก 42 ทั้งจำพวกก็ตาม เพราะเป็นการพิพาทกันระหว่างโจทก์กับจำเลยว่ามีสิทธิได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทเป็นของตนเองดีกว่ากันตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ. 2474 มาตรา 41(1) ศาลขอที่จะพิพากษาให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอของจำเลยได้ เครื่องหมายการค้ารูปม้า 2 ตัวของจำเลยคงมีม้าตัวใหญ่กับชื่อภาษาอังกฤษว่า GOLDENHORSEBRAND อยู่ข้างบน กับชื่ออักษรจีนอีก 3 ตัว อยู่ข้างล่างเหมือนเครื่องหมายการค้าพิพาทรูปม้าของโจทก์ทุกประการคงมีต่างกันเฉพาะรูปม้าตัวเล็ก ๆ เพิ่มเติมที่มุมล่างด้านซ้ายในเครื่องหมายการค้าของจำเลยเท่านั้น เครื่องหมายการค้าของจำเลยจึงคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์จนถึงนับได้ว่าเป็นการลงสาธารณชนให้สับสนหลงผิด เพราะผู้ซื้อรูปม้าตัวใหญ่แล้วก็อาจเข้าใจว่าเป็นสินค้าของโจทก์ คงไม่ได้สังเกตรูปม้าตัวเล็กอีก จำเลยอาจเพิ่มเติมรูปม้าในเครื่องหมายการค้าพิพาทเป็นม้า 2 ตัว ตามข้อตกลงในสัญญาประนีประนอมยอมความให้แตกต่างกับเครื่องหมายการค้าพิพาทรูปม้าของโจทก์ได้อีกหลายแบบเพื่อแสดงให้เห็นว่าเครื่องหมายการค้าของจำเลยแตกต่างกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์ แต่จำเลยหาได้ทำไม่ การแก้ไขเพิ่มเติมรูปเครื่องหมายการค้าของจำเลยดังกล่าวส่อให้เห็นความไม่สุจริตของจำเลยที่เจตนาจะเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของโจทก์ จำเลยจึงไม่อาจอ้างได้ว่าเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาย่อมในคดีของศาลแพ่ง เมื่อโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลยศาลก็ขอที่จะพิพากษาให้จำเลยถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอของจำเลยเสียด้วยได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศมาเลเซียโดยมีนายฉวีสีทิว และนางอึ้งลักเฮียงหรืออึ้งเสียวซิว เป็นกรรมการของโจทก์ผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ได้ โจทก์ประกอบกิจ

การผลิตและจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ หลายชนิดรวมทั้งลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือบรรจุกระป๋อง โจทก์มอบอำนาจให้นายอดุลย์ ธรรมกรดำเนินคดีแทนตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 2 โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าตราม้าทองคำเป็นรูปม้าตัวเดียว มีอักษรโรมันคือ GOLDEN HORSE BRAND อยู่ด้านบนและอักษรจีน 3 ตัว อยู่ด้านล่างอ้างว่า กิมเบ่เป่ และได้จดทะเบียนในประเทศมาเลเซียแล้วตามเครื่องหมายการค้าท้ายฟ้อง โจทก์ใช้และโฆษณาเครื่องหมายการค้าดังกล่าวกับสินค้าลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) บรรจุกระป๋อง และได้ส่งเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยนานกว่า 10 ปี เมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน 2527 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวสำหรับสินค้าจำพวก 42 ประเภทลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือบรรจุกระป๋องต่อตามคำขอเลขที่ 143673 แต่ไม่อาจจดทะเบียนได้เนื่องจากซ้ำกับคำขอจดทะเบียนเลขที่ 139116 ของจำเลย ในสินค้าจำพวก 42 ประเภทเดียวกับของโจทก์ โจทก์จึงได้ฟ้องจำเลยเป็นจำเลยที่ 2 ต่อศาลแพ่ง ขอให้พิพากษาแสดงว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าจำเลย ศาลแพ่งพิพากษตามยอมตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1849/2530 โจทก์ปฏิบัติตามคำพิพากษาแล้วส่วนจำเลยไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษา คำขอจดทะเบียนเลขที่ 139116 ของจำเลยจึงถูกเพิกถอนไป ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม 2530 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวอีกตามคำขอเลขที่ 164038 จึงทราบว่าจำเลยนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปขอจดทะเบียนอีก 2 คำขอ คือ คำขอเลขที่ 142555 และคำขอเลขที่ 163600 สำหรับสินค้าจำพวก 42 ซึ่งนายทะเบียนรับจดทะเบียนให้ 1 คำขอ คือคำขอเลขที่ 163600 สำหรับสินค้าจำพวก 42 ซึ่งนายทะเบียนรับจดทะเบียนให้ 1 คำขอ คือคำขอเลขที่ 142555 โจทก์ไม่อาจจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 164038 ได้ โจทก์ได้แจ้งให้จำเลยถอนการจดทะเบียนตามคำขอเลขที่ 142555 และถอนคำขอจดทะเบียนเลขที่ 163600 แต่จำเลยเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 142555 ซึ่งนายทะเบียนรับจดทะเบียนแล้ว และถอนคำขอจดทะเบียนเลขที่ 163600 ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของนายทะเบียน หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลย ห้ามจำเลยใช้และยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหรือเข้าเกี่ยวข้องกับใด ๆ กับเครื่องหมายการค้าของโจทก์ และเครื่องหมายการค้าอื่นที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 3 อีกต่อไป จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่ได้เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศมาเลเซีย นายฉั่วสีทิว และนางอึ้งลักเฮียงหรืออึ้งเสียวกิวไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจ หนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัทจำกัดเป็นเอกสารปลอมโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง หนังสือมอบอำนาจท้ายฟ้องไม่ใช่หนังสือมอบอำนาจที่แท้จริงแต่เป็นเอกสารปลอมหากทำขึ้นจริงก็มีได้มอบอำนาจให้ฟ้องจำเลย เพราะทำขึ้นก่อนจำเลยยื่นขอจดทะเบียน ฟ้องโจทก์เป็นฟ้องซ้ำกับดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีหมายเลขแดงที่ 1849/2530 ของศาลแพ่ง เพราะมูลคดีเดียวกันและโจทก์จำเลยเป็นคนเดียวกัน จำเลยเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าตราม้าทองคำที่โจทก์ขอจดทะเบียนตามคำขอเลขที่ 164038 นั้นลอกเลียนแบบของจำเลยโจทก์เคยสั่งซื้อสินค้าจากจำเลย จำเลยผลิตลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) บรรจุกระป๋องโดยใช้เครื่องหมายการค้านี้ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 แต่เพิ่งขอจดทะเบียนตามคำขอเลขที่ 142555 เมื่อวันที่ 27 กันยายน 2527 นายทะเบียนรับจดทะเบียนให้โดยสุจริตและประกาศให้ประชาชนทราบ โจทก์ก็ทราบแต่ไม่คัดค้าน จำเลยใช้เครื่องหมายการค้านี้เรื่อยมาโดยผลิตสินค้าที่บริษัทหุ่ยส์ฟู้ดส์จำกัดโจทก์ไม่เคยนำสินค้านี้มาขายในประเทศไทย จำเลยเป็นผู้คัดค้านเครื่องหมายการค้านี้เองมิได้ลอกเลียนใคร ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยถอนการจดทะเบียน

เครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 142555 และถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเลขที่ 163600 หากจำเลยไม่ปฏิบัติตาม ให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลย ห้าม จำเลยใช้และยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหรือเข้าเกี่ยวข้องใด ๆ กับเครื่องหมายการค้า ของโจทก์ และเครื่องหมายการค้าอื่นที่เหมือนหรือคล้ายกับของโจทก์อีกต่อไป จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ให้นายอดุลย์ ธรณรรฆกรฟ้องคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าตามเอกสารหมายเลข จ.7 เป็นใบมอบอำนาจที่ได้ทำใน เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซีย โดยผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ 2 คน ลงชื่อเป็นภาษาจีนต่อหน้า โรตารีปัปติก และรองกงสุลไทย ณ เมืองปีนังลงชื่อเป็นพยานตามเอกสารหมายเลข จ.9 ใบมอบอำนาจ ของโจทก์จึงเชื่อได้ว่าเป็นใบมอบอำนาจอันแท้จริง ไม่มีเหตุอันควรสงสัยในใบมอบอำนาจดังกล่าว แต่อย่างไรเอกสารหมายเลข จ.7 จึงมิใช่เอกสารปลอม ดังนั้น แม้นายอดุลย์จะไม่เคยเดินทางไปบริษัท โจทก์ที่ประเทศมาเลเซีย และโจทก์ไม่ได้นำกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์ 2 คน มา เบิกความเป็นพยาน แต่จำเลยมิได้นำสืบหักล้างให้เป็นเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่เป็นข้อพิรุธตั้งที่จำเลย ฎีกา และแม้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจะได้ทำขึ้นก่อนโจทก์ทราบว่าจำเลยได้ยื่นคำขอ จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าคดีนี้ แต่ข้อความในใบมอบอำนาจมีว่า โจทก์มอบอำนาจให้นาย อดุลย์มีอำนาจฟ้องคดีเกี่ยวกับการป้องกันเครื่องหมายการค้าของโจทก์ และดำเนินการจนถึงที่สุด ในศาลไทยได้ นายอดุลย์จึงมีอำนาจฟ้องคดีผู้ได้แย้งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของโจทก์ได้ส่วนข้อ ที่จำเลยฎีกาว่าใบมอบอำนาจไม่ได้ปิดอากรแสตมป์รับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีไม่ได้นั้น แม้ข้อ ที่จำเลยฎีกาดังกล่าว จำเลยมิได้ให้การไว้ แต่เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความเรียบร้อยของประชาชน จำเลยจึงยกขึ้นกล่าวอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคสอง เห็นว่าหนังสือมอบอำนาจเอกสารหมายเลข จ.7 ทำขึ้นในต่างประเทศ มีโนตารีปัปติกและ กงสุลไทย ณ เมืองปีนัง ประเทศมาเลเซียรับรองอีกชั้นหนึ่งว่าลายมือชื่อและตราที่ประทับตาม เอกสารหมายเลข จ.9 เป็นลายมือชื่อและตราประทับของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจริง เป็น หนังสือมอบอำนาจถูกต้องตามกฎหมายของประเทศดังกล่าวแล้ว ไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องปิด อากรแสตมป์ตามประมวลรัษฎากร หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดี ได้ จำเลยฎีกาต่อไปว่า ฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1849/2530 ของศาลแพ่ง และเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 ห้ามศาลมิให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาอัน เกี่ยวกับคดีเรื่องเดิมนั้นในศาลเดียวกันต่อไปอีกทั้งคดีหรือเฉพาะประเด็นบางเรื่องซึ่งศาลได้วินิจฉัย ชี้ขาดแล้ว การที่โจทก์ฟ้องคดีต่อศาลแพ่งครั้งหนึ่งและศาลนั้นมีคำพิพากษาแล้วโจทก์มาฟ้องคดีนี้ ต่อศาลชั้นต้นอีก จึงไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีเดิมในศาลเดียวกัน ดังนั้น ฟ้องโจทก์คดีนี้ จึงไม่ใช่การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1849/2530 ของศาลแพ่งตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 คงมีปัญหาว່ว่าฟ้องโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับ คดีดังกล่าวตามมาตรา 148 หรือไม่เท่านั้นศาลฎีกาเห็นว่า คดีเดิมโจทก์ฟ้องจำเลยคดีนี้เป็นจำเลยที่ 2ขอให้ศาลพิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอเลขที่ 143673 ที่โจทก์ ยื่นเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2527ดีกว่าจำเลยที่ 2 ห้ามการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของ จำเลยที่ 2ตามคำขอเลขที่ 139116 ซึ่งยื่นเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2527 แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อ เดือนมีนาคม 2530 โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอเลขที่ 164038 จึงทราบว่าจำเลยนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปขอจดทะเบียนอีก 2 คำขอ คือคำขอเลขที่

142555 ซึ่งได้รับการจดทะเบียนแล้วสำหรับสินค้าจำพวก 42 ทั้งจำพวก และคำขอเลขที่ 163600 ซึ่งยังไม่ได้มีการจดทะเบียนขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 142555 และให้จำเลยถอนคำขอจดทะเบียนเลขที่ 163600 ดังนี้ประเด็นข้อพิพาทในคดีเดิมจึงมีว่า โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 143673 ดีกว่าจำเลยตามคำขอเลขที่ 139116 หรือไม่ ส่วนคดีนี้ประเด็นข้อพิพาทมีว่า โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 164038 ดีกว่าจำเลยตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 142555 และ 163600 หรือไม่ และโจทก์มีสิทธิขอให้เพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 142555 และให้จำเลยถอนคำขอเลขที่ 163600 หรือไม่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในคดีเดิมกับคดีนี้จึงอาศัยข้อโต้แย้งสิทธิของโจทก์ที่แตกต่างกัน ฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีเดิม เพราะมิใช่เป็นการรื้อรื้อฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 148 จำเลยฎีกาข้อต่อไปว่า โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 142555 และให้จำเลยถอนคำขอจดทะเบียนเลขที่ 163600 เพราะจำเลยมีสิทธิดีกว่าเห็นว่าโจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพิพาทซึ่งได้จดทะเบียนที่ประเทศมาเลเซีย สำหรับสินค้าลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 โดยได้รับโอนจากนายฉวีทิวและนางทองเทียมชวนเมื่อ พ.ศ. 2522 นางเพ็ญศิริได้สั่งซื้อสินค้าลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือ ของโจทก์ซึ่งใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2519 ก่อนจำเลยและบริษัท หลุยส์ฟู้ด จำกัด ของบิดาจำเลยจะผลิตสินค้าอย่างเดียวกันโดยใช้เครื่องหมายการค้าพิพาทออกจำหน่ายใน พ.ศ. 2520 ที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยได้ผลิตลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือออกจำหน่ายในประเทศไทยในปริมาณมากกว่าสินค้าของโจทก์ที่มีจำหน่ายในประเทศไทยหลายร้อยเท่านั้น จำเลยก็ไม่มีสิทธินำเครื่องหมายการค้าพิพาทของโจทก์มาใช้กับสินค้าของจำเลยได้ข้อนี้เห็นได้จากคำพิพากษตามยอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1845/2530 ของศาลแพ่ง ซึ่งศาลพิพากษาคำพิพากษาตามยอมของโจทก์และจำเลย ว่า จำเลยตกลงให้โจทก์มีสิทธิใช้และจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตราม้าทองคำซึ่งเป็นเครื่องหมายการค้าพิพาทคดีนี้เฉพาะสินค้าประเภทลูกหน้าเลียบแต่เพียงผู้เดียว โดยจำเลยได้รับเงินค่าตอบแทน 50,000 บาท ไปจากโจทก์ แสดงว่าจำเลยยอมรับว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย ที่จำเลยยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทไว้อีกคำขอหนึ่งคือคำขอเลขที่ 142555 ใช้กับสินค้าจำพวก 42 ทั้งจำพวกก่อนโจทก์ฟ้องคดีก่อน แม้นายทะเบียนจะรับจดทะเบียนให้จำเลยแล้วก็ตามเมื่อฟังว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลยโจทก์จึงมีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอเลขที่ 142555 ของจำเลยเอกสารหมาย จ.36/2 เป็นคดีนี้ได้แม้คำขอจดทะเบียนเลขที่ 164038 ที่โจทก์ยื่นขอจดทะเบียนไว้ก่อนฟ้องคดีนี้จะระบุชื่อสินค้าเฉพาะอย่างในจำพวก 42 คือลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลือ ส่วนคำขอของจำเลยระบุจำพวก 42 ทั้งจำพวกก็ตาม เพราะเป็นการพิพาทกันระหว่างโจทก์กับจำเลย ใครจะมีสิทธิได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทเป็นของตนดีกว่ากันตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41(1) ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทตามคำขอเลขที่ 142555 ของจำเลยจึงชอบแล้ว ส่วนกรณีเครื่องหมายการค้าตามคำขอที่ 163600 ของจำเลยตามเอกสารหมาย จ.36/3 ที่มีรูปม้าตัวเล็ก ๆ ในวงกลมสีขาวเพิ่มขึ้นอีกตัวหนึ่งที่มุมล่างด้านซ้าย ซึ่งโจทก์ขอให้จำเลยถอนคำขอดังกล่าวด้วยนั้น จำเลยฎีกาว่า เป็นเรื่องที่จำเลย

ได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาตามยอมที่ให้จำเลยเปลี่ยนแปลงรูปเครื่องหมายการค้าพิพาทโดยเพิ่มรูปม้าอีกตัวหนึ่งรวมกันอย่างน้อย 2 ตัว ขึ้นไปตามข้อ 3 ของสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่1849/2530 ของศาลแพ่ง จำเลยจึงได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยเพิ่มรูปม้าตัวเล็ก ๆ ที่มุมล่างด้านซ้ายสำหรับสินค้าประเภทลูกมะกอก (ลูกหน้าเลียบ) ในน้ำเกลืออีกคำขอหนึ่ง โจทก์ไม่มีสิทธิฟ้องขอให้จำเลยถอนคำขอนั้น ศาลฎีกาได้พิจารณาเครื่องหมายการค้ารูปม้า 2 ตัว ตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 163600ของจำเลยเปรียบเทียบกับเครื่องหมายการค้าพิพาทรูปม้าทองคำตามคำขอจดทะเบียนเลขที่ 164038 ตามเอกสารหมายเลข จ.37 ของโจทก์ ซึ่งฟังได้ว่าโจทก์มีสิทธิดีกว่าจำเลยแล้ว เห็นว่า เครื่องหมายการค้ารูปม้า 2 ตัว ของจำเลยคงมีม้าตัวใหญ่กับชื่อภาษาอังกฤษว่าGOLDEN HORSE BRAND อยู่ข้างบนกับชื่ออักษรจีนอีก 3 ตัว อยู่ข้างล่างเหมือนเครื่องหมายการค้าพิพาทรูปม้าของโจทก์ทุกประการคงมีต่างกันเฉพาะรูปม้าตัวเล็ก ๆ เพิ่มเติมที่มุมล่างด้านซ้ายในเครื่องหมายการค้าของจำเลยเท่านั้น เครื่องหมายการค้าของจำเลยจึงคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์จนถึงนับได้ว่าเป็นการหลอกลวงสาธารณชนให้สับสนหลงผิดเพราะผู้ซื้อเห็นรูปม้าตัวใหญ่แล้วก็อาจเข้าใจว่าเป็นสินค้าของโจทก์ คงไม่ได้สังเกตรูปม้าตัวเล็กอีกจำเลยอาจเพิ่มเติมรูปม้าในเครื่องหมายการค้าพิพาทเป็นม้า 2 ตัวตามข้อตกลงในสัญญาประนีประนอมยอมความให้แตกต่างกับเครื่องหมายการค้าพิพาทรูปม้าของโจทก์ได้อีกหลายแบบเพื่อแสดงให้เห็นว่าเครื่องหมายการค้าของจำเลยแตกต่างกับเครื่องหมายการค้าของโจทก์ แต่จำเลยหาได้ทำไม่ การแก้ไขเพิ่มเติมรูปเครื่องหมายการค้าของจำเลยดังกล่าวส่อให้เห็นความไม่สุจริตของจำเลยที่เจตนาจะเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของโจทก์ จำเลยจึงไม่อาจอ้างได้ว่าเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาตามยอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่1849/2530 ของศาลแพ่ง ดังที่จำเลยฎีกา เมื่อฟังว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลย ศาลฎีกาจึงเห็นพ้องด้วยกับศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอเลขที่ 163600 ของจำเลยเสียด้วย พิพากษายืน

องค์คณะ

ปรีชา เถลิมนิชย์ · สมาน เวทวินิจ · สังเวียน รัตนมุง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6959/2537>